

Arrest

nr. 243 518 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 5 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 4 februari en 1 augustus 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 oktober 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u op [...] geboren bent te Khan Younis in de Gazastrook. U bent een moslim van Palestijnse origine.

Toen u één jaar oud was verhuisde u samen met uw moeder naar Qatar om er uw vader te vervoegen. Op zestienjarige leeftijd keerde u vervolgens samen met uw ouders en uw broers terug naar de Gazastrook, waar u uw middelbare school afrondde. In 1999 reisde u vervolgens naar Egypte om er te studeren. Uw familie keerde in 2001 terug naar Qatar. U behaalde uw diploma industrieel ingenieur in 2005 en reisde vervolgens eveneens naar Qatar om er uw familie te vervoegen.

U slaagde er echter niet in een verblijfsvergunning te bekomen. Bijgevolg reisde u na een verblijf van 7 maanden verder naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U werkte er van juni 2006 tot maart 2012 als ingenieur in een bedrijf genaamd Saya trading. In 2009 trad u er in het huwelijk met een vrouw van Palestijnse origine. Jullie kregen samen één zoon. Eind 2011 liep jullie relatie stuk. Sinds 15 juni 2016 zijn jullie officieel gescheiden. Uw zoon en uw ex-vrouw verblijven op dit moment nog steeds in de VAE

In juni 2012 keerde u vanuit de VAE terug naar Qatar. U verbleef er bij uw ouders in Doha en vond er een job als verkoopingenieur. In 2015 verloor u echter u job en bijgevolg eveneens uw verblijfsvergunning. In juni 2015 reisde u vervolgens naar Maleisië. U zocht naar werk en naar een manier om er een verblijfsvergunning, maar geen van beide lukte. Bijgevolg besloot u in juni 2016 terug te keren naar Gaza.

U vestigde zich in uw ouderlijk woonst in de regio Remal en u vond er een job als 'mechanical engineer'. Van november 2016 tot 1 oktober 2017 werkte u er voor een bedrijf in Khan Younis genaamd 'Ahmed Almasri general contracting company'. De bouwwerf waar u op werkte was gelegen in al Mughraqa. Het betrof een project van al Azhar universiteit.

Midden juli 2017 werd u opgebeld door een zekere [W.B.]. Hij stelde zich aan u voor en zei dat hij een junior burgerlijk ingenieur was, tewerkgesteld bij een bedrijf genaamd 'al Yarmouk contracting company'. De bouwwerf waar hij werkzaam was lag niet ver van de werf waar u destijds werkzaam was. Hij nodigde u uit om zijn werf te bezoeken na uw werk en gaf u de boodschap dat hij een goede jobaanbieding had voor u.

Diezelfde dag ontmoette u hem op zijn werkplaats. [W.] wist u te vertellen dat ze op zoek waren naar een airco en ventilatie ingenieur en dat u het dubbel van uw huidige loon zou ontvangen. Het project waar u aan zou moeten werken betrof een 'ondergrondse winkel'. Meer details over de aard van de job kon hij u niet geven, hetgeen u verdacht vond. Na afloop van het gesprek liet [W.] u weten dat hij u de volgende dag zou contacteren om te weten of u al dan niet interesse had in de job.

U vond het aanbod verdacht. Toen [W.] u de volgende dag opbelde liet u hem bijgevolg weten dat u niet zou ingaan op zijn aanbod en dat u tevreden was met uw huidige job en loon. [W.] probeerde u te overtuigen, maar u blokte hem af en beëindigde het gesprek.

Nadien belde [W.] u gemiddeld één keer per week op. U negeerde telkens zijn telefoontjes. Begin oktober, kort nadat u uw werkzaamheden bij Ahmed Almasri general contracting company had stopgezet, werd u wederom opgebeld door [W.]. Ditmaal bleef hij volharden. U besloot bijgevolg zijn oproep te beantwoorden. Hij nodigde u opnieuw uit om een koffie te drinken en stond erop dat u zou toezeggen. Hij zei dat u niets te verliezen had en vroeg u om langs te komen aangezien hij een belangrijk punt wou bespreken.

U ontmoette hem vervolgens diezelfde avond in een café in al Jalalstraat. [W.] was ervan op de hoogte dat u ontslag had genomen bij uw voormalige werkgever en dat u op dat moment werkloos was. U liet hem weten dat u plannen had om Gaza te verlaten. [W.] antwoordde u dat de grensovergang nu gesloten was, dat niemand wist wanneer het terug zou opengaan en dat u er geen kwaad mee zou doen om naar zijn voorstel te luisteren. Vervolgens gaf hij u meer info over de aard van het project waar hij u voor wilde aanwerven. Uiteindelijk gaf [W.] aan dat ze u wilden aanwerven om de installatie van airco-systemen in de tunnels van Hamas te superviseren, hetgeen u niet zag zitten aangezien u van mening was dat het uw leven in gevaar zou kunnen brengen. U wees zijn aanbod bijgevolg wederom af. [W.]

trachtte u te overtuigen door u complimenten te geven, maar u gaf hem de boodschap dat u het niet ok vond en dat hij u niet meer moest bellen.

Enkele dagen later, ongeveer 9 of 10 oktober 2017, kreeg u een oproep van een privénummer. De persoon stelde zich voor als [A.a.B.] van al-Qassam, de militaire tak van Hamas. Hij ondernam net zoals [W.] een poging u te overtuigen de jobaanbieding te aanvaarden. U vroeg hem wat er zou gebeuren als u zou weigeren, waarop hij zei: "je weet wat we doen met mensen die nee tegen ons zeggen". U verstijfde en zei niets meer. [A.a.B.] beëindigde vervolgens het telefoongesprek.

U was in shock en in paniek door het telefoongesprek en besloot diezelfde nacht nog het huis te verlaten. U veranderde uw gsm-nummer en enkele dagen later veranderde u van telefoon. Nadat u het huis verliet ging u eerst naar een vriend in Deir al Balah. Vervolgens bleef u afwisselend bij: uw grootmoeder in Rafah, uw tante [T.] in Deir al Balah, uw tante [A.] in Shalihad, uw tante [I.] in Gaza-stad, uw oom [A.] in Rafah en bij uw vrienden [B.] en [M.] die respectievelijk in Deir al Balah en Gaza-stad verblijven. Om de paar dagen wisselde u van verblijfplaats. Af en toe keerde u terug naar uw ouderlijke woonst in Remal om te controleren of alles in orde was of om kleren of documenten op te pikken. Een van de keren dat u terugkeerde vertelde uw oom, die naast uw ouderlijke woonst woont, dat drie mensen naar u kwamen vragen. Op dat moment was u er zeker van dat u ze u aan het volgen waren.

Midden november 2017 ondernam u een eerste poging om Gaza te verlaten. U contacteerde een tussenpersoon om uw naam tegen betaling van 2500 dollar op de coördinatie lijst te laten registreren, maar hij slaagde er niet in. Midden december 2017 ondernam u een tweede poging om Gaza te verlaten. U contacteerde een andere makelaar, die u eveneens 2500 dollar zou moeten betalen indien hij u effectief kon helpen om Gaza te verlaten, maar ook hij slaagde er niet in. Op 7 februari 2018 werd de tijdelijk opening van de grens wederom aangekondigd. Met de hulp van een smokkelaar stond uw naam op de coördinatielijst geregistreerd. Dezelfde dag reisde u met uw vriend [I.] naar de grensovergang in Rafah. In de morgen van 8 februari 2018 kwam u aan op het Egyptisch grondgebied.

U verbleef vervolgens tot 14 februari 2018 in Caïro. Vervolgens reisde u per vliegtuig verder naar Istanbul waar u tot eind augustus 2018 verbleef. Vanuit Istanbul reisde u verder naar Griekenland. Na een verblijf van 2 maanden in Athene reisde u vervolgens per vliegtuig, met behulp van een identiteitskaart van een persoon die op u leek, verder naar België. U kwam op 1 november 2018 aan in België en diende er op 5 november

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza gedwongen te worden om iets te doen dat u niet wil. U weet niet wat de gevolgen zullen zijn indien u blijft weigeren.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksattest, documenten in verband met uw scheiding, de geboorteakte van uw zoon, uw UNRWA-kaart, uw diploma van de universiteit in Egypte, een gelijkstellingsattest uit Egypte, het resultaat van een Engelse test die u aflegde, een certificaat van de opleiding "project management professional", een certificaat van een cursus Duits, uw diploma van de middelbare school, een appreciatiebrief uit Qatar, uw badge van de 'association for engineers' in Gaza, uw rijbewijs van de Verenigde Arabische Emiraten, een 'achievement award' uit Qatar, een erkenningsbrief uit Duitsland en werkcertificaten van uw voormalige werkgevers in Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten en Gaza, zijnde: Techno Blue, Saya, Wafa Airconditioning en Ahmed Amasry Company. Verder legt u ook de originele Fedex Enveloppe voor waarin deze documenten aan u werden bezorgd. U legt verder koppies voor van: facturen van Paltel in Gaza, documenten in verband met het project waar u aan werkte in Gaza. De eerste pagina van de paspoorten van uw ouders en uw broers, de verblijfskaarten van uw ouders en uw broers, van de eerste pagina van het paspoort van uw zoon en van documenten van uw ex-vrouw. Ten slotte legt u foto's neer waarop u te zien bent in Gaza en tijdens uw reisweg van Gaza naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

U stelt zelf dat noch u, noch uw familieleden, ooit gebruik hebben gemaakt van de diensten of de steun van UNRWA of hun hulp hebben ingeroepen (CGVS I, p. 23 en CGVS II, p. 7). Evenmin legt u enig document voor waaruit zou blijken dat u ooit de bijstand van UNRWA zou hebben ingeroepen of genoten (zie documenten).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U beweert dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza vervolging dient te vrezen vanwege al-Qassam omdat u een jobaanbieding van hun meermaals afwees. U bent er echter niet in geslaagd voornoemde vrees hard te maken.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat u op 18 juli 2017 reeds een visum voor Turkije ontving (zie documenten en CGVS II, p. 8). Dat u reeds voor uw zogenaamde problemen in Gaza een visum voor Turkije aanvraag en – zo verklaarde u uitdrukkelijk – toen al met het idee speelde om Gaza te verlaten (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 8, 9) doet reeds de nodige twijfels rijzen over de door u voorgehouden reden voor vertrek.

Uw voorgehouden vrees wordt vervolgens verder ondermijnd door volgende vaststelling . . . U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza problemen zou kennen met Hamas omdat u hun jobaanbieding afwees. Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om u aan te werven en dit, zoals u doet uitschijnen, voor hen dermate belangrijk was dat een weigering van uwentwege zelfs uw leven in gevaar zou brengen, kan er echter worden verwacht dat ze tijdens uw verblijf in de Gazastrook meer pogingen zouden hebben ondernomen om u effectief aan te werven. Blijkt echter dat u midden juli 2017 een gesprek had met [W.] Baker, dat hij u daags nadien belde en u zijn aanbod afwees en dat u hem vervolgens niet meer hoorde of zag tot begin oktober 2017 (CGVS I, p. 16). U beweert dat hij u in tussentijd wekelijks opbelde en dat u zijn telefoontjes voortdurend negeerde (CGVS I, p. 16). Indien [W.]

u dringend nodig had kan echter worden verwacht dat hij u persoonlijk op zou zoeken op uw werkplaats, aangezien hij hiervan op de hoogte was en zijn werkplek dichtbij uw werkplaats gelegen was (CGVS I, p. 16). Dat hij u daarentegen 2 maanden lang wekelijks zou opbellen zonder antwoord te krijgen is geheel onlogisch.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat gezien het feit dat Hamas al jarenlang gebruikt maakt van tunnels er kan worden verondersteld dat ze over voldoende capabele, betrouwbare en loyale leden, aanhangers of medewerkers beschikken die kunnen instaan voor het onderhoud of de bouw van deze tunnels. Bijgevolg is het sowieso weinig aannemelijk dat ze u maandenlang vruchteloos onrechtstreeks zouden proberen in te lijven en u vervolgens naar het leven zouden staan omdat u weigerde met hen samen te werken.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat u, ondanks uw slecht gevoel met over voorstel van [W.], uiteindelijk toch besloot zijn te beantwoorden en vervolgens zelfs inging op zijn uitnodiging om opnieuw samen te zitten over de jobaanbieding (CGVS I, p. 16, 17). Uw bewering dat u hem niet langer kon negeren omdat hij bleef volharden en u telkens opnieuw belde (CGVS I, p. 16), is niet ernstig. Niets hield u op dat moment tegen om zijn uitnodiging voor een gesprek af te slaan en de hele voorgehouden kwestie louter telefonisch te regelen.

Voorts is het eveneens onlogisch dat u op basis van één enkele voorgehouden bedreiging van [A.a.B.] – hij zou na uw afwijzing gezegd hebben dat ‘u weet wat Hamas doet met mensen die nee tegen hen zeggen’ (CGS I, p.17) - de drastische beslissing nam om onmiddellijk uw woning te verlaten, uw gsm-nummer en zelfs uw gsm-toestel te veranderen opdat u onbereikbaar zou zijn voor al-Qassam (CGVS I, p. 17-18), maar vervolgens wel nog enkele keren terugkeerde naar uw ouderlijke woonst om te controleren of alles ok was of om kleren/documenten op te halen (CGVS I, p. 10). Indien u daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd zou worden door al-Qassam, in die mate dat u zich genoodzaakt voelde om Gaza te verlaten, kan worden verwacht dat u zich niet vrijwillig naar uw ouderlijke woonst zou begeven aangezien u daar gemakkelijk onderschept zou kunnen worden door leden van al-Qassam.

Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om u te straffen omdat u zogenaamd hun jobaanbieding afwees, kan bovendien worden verwacht dat zij na uw gesprek met [A.a.B.] op 9 of 10 oktober, op zijn minst een poging zouden ondernemen om u te benaderen (CGVS I, p. 17, 18). Blijkt echter dat dit geenszins het geval was (CGVS I, p. 18, 19). U doet uitschijnen dat drie mensen van al-Qassam in november 2017 naar u kwamen vragen bij uw oom, die naast uw ouderlijk woonst woont (CGVS I, p. 18, 19). Blijkt echter dat u er geen idee van heeft wie er naar u kwam vragen (CGVS I, p. 18, 19, 25). Vervolgens insinueert u dat ‘de leden van al-Qassam’ misschien wel 2, 3 of 4 keer langskwamen (CGVS I, p. 25). U baseert deze vermoedens echter louter en alleen op subjectieve indrukken en brengt verder geen elementen aan die erop wijzen dat u in Gaza daadwerkelijk werd gezocht door Hamas. Dat u na het gesprek met [A.a.B.] zonder meer met rust werd gelaten strookt geenszins met uw voorgehouden vrees voor al-Qassam en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees wederom in ernstige mate.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u het zowel tijdens de laatste maanden van uw verblijf in Gaza als na uw vertrek uit Gaza naliet om u te informeren over de evolutie van uw beweerde problemen in Gaza. Nadat uw oom zogenaamd werd benaderd door 3 mensen van al-Qassam/Hamas, heeft u niet meer nagevraagd of er nog mensen naar u kwamen vragen (CGVS I, p. 25). U beweert thans dat uw voorgehouden problemen met alQassam u ertoe dwongen Gaza te verlaten (CGVS II, p. 9). Dat u het naliet om informatie in te winnen over de verdere ontwikkelingen van uw problemen met al-Qassam valt bijgevolg niet te begrijpen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u na uw vertrek uit Gaza dezelfde lakse houding aannam ten aanzien van voorgehouden problemen in Gaza. U beweert dat u niets heeft vernomen over de evolutie van uw problemen in Gaza na uw vertrek en dat ze zo’n dingen altijd geheimhouden (CGVS I, p.22). Blijkt echter dat u nooit contact opnam met uw familieleden in Gaza om, op zijn minst, na te gaan of er nog mensen naar u kwamen vragen (CGVS II, p. 3). Uw houding strookt geenszins met hetgeen verwacht kan worden van een persoon die zijn regio van herkomst diende te verlaten omwille van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. De vaststelling dat u bewust in het ongewisse blijft over de evolutie van uw zogenaamde problemen in Gaza doet bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dit geldt uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u Gaza op legale wijze kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw hiervoor beroep deed op een makelaar verandert hier niets aan (CGVS I, p. 20). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode gedeeltelijk onder controle stond

van Hamas. u verklaarde overigens zelf dat ze zaal abu Youssef al Najjar – een controlepost die iedereen die Gaza wil verlaten via de grensovergang in Rafah moet passeren – destijds onder de controle stond van Hamas (CGVS I, p. 25 en CGVS II, p. 9). Dat u deze post kon passeren door één persoon om te kopen, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door de al-Qassam brigades met het oog op vervolging.

Wat betreft uw bewering dat u het in Gaza emotioneel moeilijk had omdat u de hand van uw nicht vroeg aan uw oom [K.] en hij uw verzoek afwees (CGVS I, p. 22 en CGVS II, p. 8), dient tenslotte opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk als vervolging in de zin van de conventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Bovendien blijkt dat uw vader en uw oom [K.] tot op heden nog steeds contact hebben, zij het occasioneel, en dat u geen problemen heeft gekend met uw andere ooms en tantes in Gaza (CGVS I, p. 22 en CGVS II, p. 7, 8). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS werd u bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er een specifieke reden was voor het feit dat u geen contact meer heeft met uw ooms en tantes langs vaderszijde, waarop u aangaf dat dit niet het geval was. Vervolgens werd u gevraagd of er een conflict is tussen jullie, waarop u eveneens antwoorde dat dit niet geval is (CGVS II, p. 7).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Gaza een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren .

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaars, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliensector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt

door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo werd vastgesteld dat u in 2005 afstudeerde als industrieel ingenieur. Vervolgens werkte u als ingenieur voor verschillende bedrijven in Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten en in de Gazastrook (CGVS I, p. 5-8, 11). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken.

Verder gaf u aan dat uw ouderlijke woonst in Gaza eigendom is van uw vader. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een degelijke woning betreft, bestaande uit 2 verdiepingen. De eerste verdieping wordt gebruikt als garage/ bergruimte. De tweede verdieping omvat een leefruimte, 4 slaapkamers, een hal, een keuken en een badkamer (CGVS II, p. 6). Wat betreft de toegang tot water en elektriciteit haalt u de algemene omstandigheden in Gaza aan. Blijkt echter dat u in uw woning meestal toegang had tot water (CGVS II, p.6). De enkele keren dat u geen toegang had tot water – hetgeen 1 keer per maand of 1 keer om de twee maanden voorviel – kon u terecht op uw familieleden die op hetzelfde stuk grond woonden als u (CGVS II, p. 5, 6). Het tekort aan elektriciteit trachtte u dan weer op te vangen door het gebruik van batterijen en ledlampen (CGVS II, p. 6). Ten slotte had u in uw ouderlijke woont ook toegang tot internet.

De vaststelling dat u geregistreerd bent bij UNRWA en nooit om bijstand vroeg – noch om voedselhulp, noch om medische bijstand – toont wederom aan dat u in Gaza de nodige middelen had om uzelf in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS II, p. 7). U maakt bovendien deel uit van een familie die over voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in uw levensonderhoud mocht dat nodig zijn. U geeft aan dat uw familieleden in Qatar geen luxe- maar wel een zekere vorm van kwaliteitsleven leiden (CGVS II, p. 13). Uw broers [S.], [B.] en [B.] hebben allen een job in Qatar en verdienen minstens 3000 euro per maand (CGVS II, p. 4). Uw broers leende u ongeveer 4000 euro om uw reisweg te financieren (CGVS II, p. 12), hetgeen aantoont dat zij over een zekere financiële marge beschikken. Voorts geeft het blijk van een grote familiale bereidheid om elkaar te steunen. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u hier niet op zou kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun

militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse

razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïdende worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïdende zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie

toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijks- en scheidingsakte, uw rijbewijs uit de VAE uw UNRWA-kaart en de documenten betreffende uw opleidingen, hebben louter betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw nationaliteit, uw voormalige huwelijk, uw verblijf in de VAE, uw registratie bij UNRWA en uw opleiding. Dit zijn elementen die in casu niet ter discussie staan, maar verder geen betrekking hebben op uw voorgehouden vrees in Gaza. Hetzelfde geldt voor de documenten van uw ex-vrouw en uw zoon, dewelke louter een indicatie zijn van hun identiteit, herkomst en verblijfplaats. De paspoorten en verblijfskaarten van uw ouders en uw broers hebben dan weer betrekking op hun identiteit, herkomst en verblijfsituatie in Gaza, maar houden verder geen verband met uw zogenaamde problemen in de Gazastrook. Wat betreft de werkattesten van Techno Blue, Saya, Wafa Airconditioning en Ahmed Almasry company, uw badge van de 'association for engineers' in Gaza en de documenten betreffende het project waar u aan werkte in de Gazastrook, dient opgemerkt te worden dat uw werkervaring in Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten en de Gazastrook in casu niet wordt betwist. Deze attesten tonen echter niet aan dat u de Gazastrook zou hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met Hamas. De facturen van Paltel en de foto's waarop u te zien bent in Gaza hebben dan weer betrekking op uw verblijf in Gaza van juni 2016 tot februari 2018, maar hebben verder evenmin betrekking op uw voorgehouden problemen in Gaza. Hetzelfde geldt tot slot voor de foto's die u neerlegt betreffende uw reisweg van Gaza naar België en de Fedex enveloppe waarmee voornoemde documenten naar u werden verzonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

“Eerste lid : De vrees van verzoeker

Overwegende dat tegenpartij de identiteit van verzoeker niet in twijfel trekt, noch het feit dat hij in Gaza leefde.

Dat zij echter van mening is dat de redenen die verzoeker ertoe dwongen Gaza te verlaten (bang voor Al Qassam, omdat hij weigert voor hen te werken) niet geloofwaardig zijn.

Dat zij aangeeft dat het verbazend is dat Hamas op verzoeker beroep deed, tijdens meerdere weken aandringend, terwijl zij al jarenlang tunnels gebruiken en dat zij hun eigen beschikbare medewerkers hebben.

Dat verzoeker uitlegde dat het wel om een nieuw ventilatiesysteem ging die zij wensten aan te brengen en dat zij daartoe op verzoeker beroep deden, die van deze nieuwe technologie op de hoogte was (ervaring in Qatar), terwijl weinig personen in Gaza deze ervaring hebben.

Dat tegenpartij aangeeft dat het verbazingwekkend is dat verzoeker niet [O.] een koffie ging drinken na meermaals geweigerd te hebben voor hen te werken. Dat verzoeker uitlegde dat hij net zijn werk had verloren, dat hij geld nodig had en dat hij dus overwogen had om het voorstel te aanvaarden.

Dat verzoeker meldt dat [O.] wist dat hij zijn werk had verloren en dat hij op dat vlak op hem druk uitoefende.

Dat erop gewezen moet worden dat hij tijdens de eerste ontmoeting niet precies van de vereiste taak werd geïnformeerd.

Dat hij pas tijdens de tweede afspraak ophelderingen kreeg, die hem ertoe gebracht hebben dit voorstel categorisch te weigeren.

Dat tegenpartij verklaart dat het drastisch gedrag van verzoeker naar aanleiding van de bedreigingen totaal onlogisch is (verandering van telefoon en van nummer), gezien hij toch terugkeerde naar het huis dat hij bewoonde.

Dat verzoeker maar 2-3 keer naar dat huis terugkeerde, en alleen 's nachts, om de spullen die hij nodig had om te vertrekken op te halen.

Dat hij aan niemand zei dat hij daar was, en zijn burens vermeed.

Dat tegenpartij het eigenaardig vindt dat verzoeker geen informatie had over de personen die hem opzochten.

Dat verzoeker nochtans goed uitlegde dat hij niet wist wie deze personen waren omdat zijn onkel, die hen gezien had, hen niet kende.

Dat verzoeker thuis geen bezoek kreeg.

Dat hij er dus uit afleidde dat het om personen van Al-Qassam ging.

Dat hij dit echter niet kan bewijzen.

Dat tegenpartij het verbazend vindt dat verzoeker over evolutie van zijn problemen te Gaza geen informatie had.

Dat verzoeker deze gebeurtenissen achter zich wil laten.

Dat zijn familie uit vrees tevens niet met hem wil spreken.

Dat verzoeker, voor het overige, en gezien de situatie in Gaza, zich niet tot de officiële autoriteiten kan wenden om klacht in te dienen of informatie te verkrijgen.

Dat het door verzoeker beleefd incident inderdaad in het context van de Gazastrook geplaatst moet worden.

Dat tegenpartij zich vragen stelt over het feit dat verzoeker Gaza op wettige wijze met een visum kon verlaten terwijl de grensposten door Hamas gecontroleerd worden.

Dat de naam van verzoeker door een officier van het Egyptisch leger op een lijst werd genoteerd opdat hij het grondgebied zou verlaten.

Dat Hamas, wanneer dit gebeurt, niets anders kan doen dan de op de lijst vermelde persoon door te laten, gezien zij met het Egyptisch leger goede relaties moeten onderhouden, gezien hun openheid voor de wereld hiervan afhangt.

Dat alleen personen wiens naam op de lijst staan bij vonnis veroordeeld werd, door Hamas niet worden doorgelaten.

Dat dit in casu niet het geval is.

Dat de vrees van verzoeker in geval van terugkeer, in ieder geval, en gezien de bijzondere situatie in Gaza, gegrond is en dat hem dus een internationale bescherming toegekend moet worden.

Tweede lid : De situatie in de Gazastrook

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat de situatie in de Gazastrook niet toestaat aan verzoeker een internationale bescherming toe te kennen.

Dat tegenpartij in haar beslissing nochtans noteert dat de veiligheidssituatie sinds de machtsovername door Hamas kan leiden tot een wapenwedloop en tot een grootschalig geweld.

Dat tegenpartij aangeeft dat dit geweld van Israël kan uitgaan wanneer de spanningen met Hamas weer toenemen en de overgestoken grens, maar dat deze ook het resultaat kunnen zijn van de recuperatie door Hamas van de apolitieke beweging van de mars van terugkeer.

Dat tegenpartij desondanks van mening is dat verzoeker het risico niet loopt het slachtoffer te zijn van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Dat zij bovendien van mening is dat het voor verzoeker geen probleem zou zijn om naar Gaza terug te keren, gezien de grenspost op regelmatige wijze open is, dat de Egyptische overheden zich verzekeren van de veiligheid van de personen die terugkeren en dat Hamas de personen die zich naar Europa begaven en/of een internationale bescherming hebben aangevraagd niet bestraffen noch onderdrukken.

Dat toch erop gewezen moet worden dat verzoeker wegvluchtte omdat hij voor Hamas niet wou werken.

Dat, hoewel hij geen moeite had om te vertrekken, gezien dat hij een Egyptische medepllichtige betaalde om zijn naam op de lijst te noteren, hij in geval van terugkeer geenszins over enige gunstmaatregel zal kunnen genieten.

Dat om reden van de situatie in Gaza en de door verzoeker beleefde gebeurtenissen, hem een internationale bescherming toegekend moet worden."

Verzoeker vraagt te worden erkend als vluchteling, zo niet de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen toegekend, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

De verwerende partij maakt op 8 oktober 2020 en 12 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanvullende nota's over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt.

Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020;
- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020.

4. Voorafgaande opmerking

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg wordt zijn verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit besluit van de commissaris-generaal en de onderliggende motieven op geen enkele wijze betwist.

Bij gebrek aan een concrete betwisting, zal de Raad op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek hierna bij voorrang onderzoeken in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij

een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker vreest bij eventuele terugkeer naar Gaza te worden vervolgd door al-Qassam omdat hij een jobaanbieding van hen meermaals afwees.

6.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 19, map met "documenten").

Deze documenten tonen zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, voormalig huwelijk, zijn verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, zijn registratie bij UNRWA en zijn opleiding aan. Dit zijn elementen die in casu niet ter discussie staan, maar verder geen betrekking hebben op zijn voorgehouden vrees in Gaza. Er zijn ook documenten die de identiteit, herkomst en verblijfplaats van verzoekers ex-vrouw en zijn zoon, zijn ouders en broer aantonen, maar die verder evenmin verband houden met zijn beweerde problemen in de Gazastrook.

Wat betreft de werkattesten van Techno Blue, Saya, Wafa Airconditioning en Ahmed Almasry company, zijn badge van de 'association for engineers' in Gaza en de documenten betreffende het project waar hij aan werkte in de Gazastrook, merkt de Raad op dat verzoekers werkervaring in Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten en de Gazastrook in casu niet wordt betwist. Deze attesten tonen echter niet aan dat verzoeker de Gazastrook zou hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met Hamas.

De facturen van Paltel en de foto's waarop verzoeker te zien is in Gaza hebben dan weer betrekking op zijn verblijf in Gaza van juni 2016 tot februari 2018, maar hebben verder evenmin betrekking op verzoekers beweerde problemen aldaar. Hetzelfde geldt tot slot voor de foto's die verzoeker neerlegt betreffende zijn reisweg van Gaza naar België en de Fedex-enveloppe waarmee voornoemde documenten hem werden verzonden.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het administratief dossier, doet de Raad volgende vaststellingen over verzoekers verklaringen.

Verzoeker verklaarde dat hij midden juli 2017 een gesprek in levenden lijve had met W.B., dat hij W.B. daags nadien belde en zijn aanbod afwees en dat hij hem vervolgens niet meer hoorde of zag tot begin oktober 2017 (CGVS gehoorverslag I, p. 16). Verzoeker verklaarde dat W.B. hem in tussentijd wekelijks opbelde en dat hij zijn telefoontjes voortdurend negeerde (ibid., p. 16).

Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om verzoeker aan te werven en dit voor hen dermate belangrijk was dat een weigering verzoekers leven in gevaar zou kunnen brengen, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat Hamas meer pogingen zouden hebben ondernomen om verzoeker effectief voor de job te rekruteren. Zo zou kunnen worden verwacht dat W.B. verzoeker persoonlijk zou opzoeken op zijn werkplaats, aangezien hij hiervan op de hoogte was en zijn werkplek dichtbij verzoekers werkplaats gelegen was (ibid., p. 16). Dat W.B. verzoeker daarentegen twee maanden lang wekelijks zou opbellen zonder antwoord te krijgen, is in de door verzoeker geschetste omstandigheden niet logisch.

Dat verzoeker uiteindelijk toch besloot W.B.'s telefoonoproepen te beantwoorden en vervolgens zelfs inging op zijn uitnodiging om opnieuw samen te zitten over de jobaanbieding begin oktober, is, gelet op het slechte gevoel dat verzoeker had bij het voorstel van W.B. (ibid., p.16-17), opmerkelijk. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij W.B. niet langer kon negeren omdat hij bleef volharden en hem telkens opnieuw belde (ibid., p. 16), maar dit is geen ernstig betoog aangezien niets verzoeker op dat moment tegenhield om zijn uitnodiging voor een gesprek af te slaan en de hele voorgehouden kwestie louter telefonisch te regelen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij net zijn werk had verloren, dat hij geld nodig had en dat hij had overwogen om het voorstel te aanvaarden. De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel twee maanden liet verstrijken vooraleer hij opnieuw afsprak met W.B., dat hij bij het eerste gesprek in juli 2017 nog steeds werkzaam was voor een bedrijf in Khan Younis, dat hij vervolgens zelf ontslag nam en dat zijn laatste werkdag viel op 1 oktober 2017. Verzoeker was dus net gestopt met werken op het moment hij opnieuw afsprak met W.B. (ibid., p. 11-12, 16, 18). Gelet op deze omstandigheden kan verzoekers uitleg dat W.B. druk uitoefende omdat hij wist dat verzoeker zijn werk had verloren – quod non, want verzoeker nam ontslag – dan ook niet overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat Hamas al jarenlang gebruik maakt van tunnels zodat kan worden verondersteld dat ze over voldoende capabele, betrouwbare en loyale leden, aanhangers of medewerkers beschikken die kunnen instaan voor het onderhoud of de bouw van deze tunnels. In deze omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat Hamas maandenlang vruchteloos probeert verzoeker onrechtstreeks in te lijven en hem dan vervolgens naar het leven zou staan omdat hij weigerde met hen samen te werken.

De argumentatie in zijn verzoekschrift dat Hamas een nieuw ventilatiesysteem wilde gebruiken in de tunnels en dat zij om deze reden een beroep op hem deden, omdat hij van deze nieuwe technologie op de hoogte was terwijl weinig personen in Gaza deze ervaring hebben, doet de Raad niet anders denken. Volgens verzoeker deelde W.B. hem mee dat zij HRV-units en ander materiaal hadden gekocht alsook dat nog ander materiaal onderweg was (ibid., p. 17). De Raad acht het niet aannemelijk dat Hamas reeds investeringen zou doen in HRV-units zonder enige vertrouwde met deze apparatuur te hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat W.B. dan ook kon uitleggen dat de HRV-units worden gebruikt om energie te besparen om het verbruikt vermogen zoveel mogelijk te besparen wanneer verse lucht in de ruimte wordt gebruikt (ibid., p. 17). Hieruit blijkt alvast niet dat Hamas geen ervaring zou hebben met deze nieuwe technologie. De Raad acht het verder evenmin aannemelijk dat Hamas deze aankopen zou maken zonder reeds zeker te zijn over het geschikte personeel, inclusief de juiste supervisors, te beschikken. Dat Hamas nieuwe technologie aankoopt maar nog moet zoeken naar geschikt personeel, komt weinig geloofwaardig over.

In de bestreden beslissing wordt nog terdege gemotiveerd:

“Voorts is het eveneens onlogisch dat u op basis van één enkele voorgehouden bedreiging van abu al-Baraa – hij zou na uw afwijzing gezegd hebben dat ‘u weet wat Hamas doet met mensen die nee tegen hen zeggen’ (CGS I, p.17) - de drastische beslissing nam om onmiddellijk uw woning te verlaten, uw gsm-nummer en zelfs uw gsm-toestel te veranderen opdat u onbereikbaar zou zijn voor al-Qassam (CGVS I, p. 17-18), maar vervolgens wel nog enkele keren terugkeerde naar uw ouderlijke woonst om te controleren of alles ok was of om kleren/documenten op te halen (CGVS I, p. 10).”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij slechts 2 tot 3 keer naar huis terugkeerde, en alleen ‘s nachts, dat hij niemand zei dat hij daar was en zijn burens vermeed, doet geen afbreuk aan de terecht vaststelling dat indien hij daadwerkelijk persoonlijk zou worden gevisieerd door al-Qassam, in die mate dat hij zich genoodzaakt voelde om Gaza te verlaten, kan worden verwacht dat hij zich niet vrijwillig naar zijn ouderlijke woonst zou begeven aangezien hij daar gemakkelijk zou kunnen worden onderschept door leden van al-Qassam.

Vervolgens kan de commissaris-generaal nog worden bijgetreden waar hij overweegt:

“Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om u te straffen omdat u zogenaamd hun jobaanbieding afwees, kan bovendien worden verwacht dat zij na uw gesprek met [A.a.B.] op 9 of 10 oktober, op zijn minst een poging zouden ondernemen om u te benaderen (CGVS I, p. 17, 18). Blijkt echter dat dit geenszins het geval was (CGVS I, p. 18, 19). U doet uitschijnen dat drie mensen van al-Qassam in november 2017 naar u kwamen vragen bij uw oom, die naast uw ouderlijk woonst woont (CGVS I, p. 18, 19). Blijkt echter dat u er geen idee van heeft wie er naar u kwam vragen (CGVS I, p. 18, 19, 25). Vervolgens insinueert u dat ‘de leden van al-Qassam’ misschien wel 2, 3 of 4 keer langskwamen (CGVS I, p. 25). U baseert deze vermoedens echter louter en alleen op subjectieve indrukken en brengt verder geen elementen aan die erop wijzen dat u in Gaza daadwerkelijk werd gezocht door Hamas. Dat u na het gesprek met [A.a.B.] zonder meer met rust werd gelaten strookt geenszins met uw voorgehouden vrees voor al-Qassam en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees wederom in ernstige mate.”

Met het louter herhalen van zijn verklaringen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die deze bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen. Door te stellen dat hij *“afleidde dat het om personen van Al-Qassam ging”* beaamt verzoeker dat het in wezen enkel subjectieve vermoedens betreft. Bovendien spreekt verzoeker zich tegen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij thuis geen bezoek kreeg, maar hij tijdens het gehoor op het CGVS aangaf dat ze wel 2, 3 tot 4 keer bij hem thuis kwamen (ibid., p. 25). Wat er ook van zij, verzoeker blijft vaag en weinig coherent in zijn verklaringen omtrent de mensen van Al-Qassam die hem zouden zijn komen opzoeken. In elk geval blijkt niet dat de Al-Qassam ernstige pogingen ondernam om verzoeker te benaderen, wat redelijkerwijze kan worden verwacht indien Hamas er daadwerkelijk op uit was om verzoeker te straffen voor het weigeren van de jobaanbieding.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker naliet om zich zowel tijdens de laatste maanden van zijn verblijf in Gaza als na zijn vertrek uit Gaza te informeren over de evolutie van zijn beweerde problemen in Gaza, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

“Nadat uw oom zogenaamd werd benaderd door 3 mensen van al-Qassam/Hamas, heeft u niet meer nagevraagd of er nog mensen naar u kwamen vragen (CGVS I, p. 25). U beweert thans dat uw voorgehouden problemen met alQassam u ertoe dwongen Gaza te verlaten (CGVS II, p. 9). Dat u het naliet om informatie in te winnen over de verdere ontwikkelingen van uw problemen met al-Qassam valt bijgevolg niet te begrijpen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u na uw vertrek uit Gaza dezelfde lakse houding aannam ten aanzien van voorgehouden problemen in Gaza. U beweert dat u niets heeft vernomen over de evolutie van uw problemen in Gaza na uw vertrek en dat ze zo’n dingen altijd geheimhouden (CGVS I, p.22). Blijkt echter dat u nooit contact opnam met uw familieleden in Gaza om, op zijn minst, na te gaan of er nog mensen naar u kwamen vragen (CGVS II, p. 3).”

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat verzoekers houding geenszins strookt met hetgeen kan worden verwacht van een persoon die zijn regio van herkomst diende te verlaten omwille van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade en dat de vaststelling dat hij bewust in het ongewisse blijft over de evolutie van zijn zogenaamde problemen in Gaza bijgevolg wederom afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij deze gebeurtenissen achter zich wil laten, is niet ernstig. Van een verzoeker die vreest voor zijn leven en internationale bescherming vraagt, kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas finaal teniet. Ook het betoog dat zijn familie uit vrees niet met hem wil spreken, overtuigt niet. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de aangehaalde problemen de waarheid betreffen, zijn familie ten volle de omvang en het belang beseft van verzoekers beschermingsverzoek en dat ze hem alles vertellen wat relevant kan zijn in het kader van zijn beschermingsverzoek. De argumentatie dat hij zich, gezien de situatie in Gaza, niet kan wenden tot officiële autoriteiten om informatie te verkrijgen, neemt niet weg dat hij nooit contact opnam met familieleden in Gaza om op zijn minst na te gaan of er nog mensen naar hem kwamen vragen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker Gaza op legale wijze kon verlaten met zijn eigen paspoort en een visum. Dat verzoeker een beroep kon doen op een makelaar die hem op de Egyptische coördinatielijst kon zetten, verandert hier niets aan (ibid., p. 20).

In de bestreden beslissing wordt er, met verwijzing naar landeninformatie in het administratief dossier, op gewezen dat de grenspost in Rafah tijdens die periode gedeeltelijk onder controle stond van Hamas. Verder verklaarde verzoeker zelf dat de zaal abu Youssef al Najjar – een controlepost die iedereen die Gaza wil verlaten via de grensovergang in Rafah moet passeren – destijds onder de controle stond van Hamas (ibid., p. 25 en gehoorverslag II, p. 9). Dat verzoeker deze post kon passeren door één persoon om te kopen, ondermijnt dan ook eens te meer zijn claim dat hij in Gaza wordt vervolgd door de al-Qassam brigades.

Het betoog dat Hamas niet anders kan dan de op de lijst vermelde personen door te laten om de goede relaties met het Egyptische leger te behouden en dat alleen personen van wie de naam op de lijst staat en die bij vonnis zijn veroordeeld door Hamas niet worden doorgelaten, is niet meer dan een louter bewering die nergens wordt gestaafd.

In navolging van de commissaris-generaal moet de Raad, gelet op wat voorafgaat, besluiten dat verzoeker middels zijn verklaringen er niet in slaagt zijn vrees voor Al-Qassam wegens het weigeren van een jobaanbieding, aannemelijk te maken. Dit volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en zijn vrees voor Al-Qassem, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De Raad benadrukt verder dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de

situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-131).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

7.4. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens voormeld verdragsartikel geschonden kan worden geacht, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo werd vastgesteld dat u in 2005 afstudeerde als industrieel ingenieur. Vervolgens werkte u als ingenieur voor verschillende bedrijven in Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten en in de Gazastrook (CGVS I, p. 5-8, 11). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken.*

Verder gaf u aan dat uw ouderlijke woonst in Gaza eigendom is van uw vader. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een degelijke woning betreft, bestaande uit 2 verdiepingen. De eerste verdieping wordt gebruikt als garage/ bergruimte. De tweede verdieping omvat een leefruimte, 4 slaapkamers, een hal, een keuken en een badkamer (CGVS II, p. 6). Wat betreft de toegang tot water en elektriciteit haalt u de algemene omstandigheden in Gaza aan. Blijkt echter dat u in uw woning meestal toegang had tot water (CGVS II, p.6). De enkele keren dat u geen toegang had tot water – hetgeen 1 keer per maand of 1 keer om de twee maanden voorviel – kon u terecht op uw familieleden die op hetzelfde stuk grond woonden als u (CGVS II, p. 5, 6). Het tekort aan elektriciteit trachtte u dan weer op te vangen door het gebruik van batterijen en ledlampen (CGVS II, p. 6). Ten slotte had u in uw ouderlijke woont ook toegang tot internet.

De vaststelling dat u geregistreerd bent bij UNRWA en nooit om bijstand vroeg – noch om voedselhulp, noch om medische bijstand – toont wederom aan dat u in Gaza de nodige middelen had om uzelf in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS II, p. 7). U maakt bovendien deel uit van een familie die over voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in uw levensonderhoud mocht dat nodig zijn. U geeft aan dat uw familieleden in Qatar geen luxe- maar wel een zekere vorm van kwaliteitsleven leiden (CGVS II, p. 13). Uw broers [S.], [B.] en [B.] hebben allen een job in Qatar en verdienen minstens 3000 euro per maand (CGVS II, p. 4). Uw broers leende u ongeveer 4000 euro om uw reisweg te financieren (CGVS II, p. 12), hetgeen aantoont dat zij over een zekere financiële marge beschikken. Voorts geeft het blijk van een grote familiale bereidheid om elkaar te steunen. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u hier niet op zou kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker laat bovenstaande motieven ongemoeid en brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander

licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zinnen hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.5. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort en identiteitskaart (zie AD CGVS, stuk 19, map met documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al

honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geïdendeerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïdendeerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn geïdendeerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekkenden hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.6. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf

raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen).

Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'.

OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, besluit de Raad dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

7.7. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd tweemaal gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst

van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES